

ԻԼԱՐԻՅ ՎՈՐՈՆՔԱ

Անեծեով ծանրաբեռ գիշերը կ'իջնէ
Աշխարհին վրայ եւ մաղոց խղճին:
Ապակիներէն՝ որբացած տղա մը դէմքը դալկա-
Քեզ կը դիտէ սեւեռաբիր. [հաշ-

Ձայն մը կը կանչէ քեզ,
Կը պազատի քեզի որ չհանդես տակաւին
Բիւրեղ աշտարակն երազներուդ,
Եւ կանգնիս բազկատարած եղբայրութեամբ
Քաղաքին փողոցներուն մէջ
Եւ մտքալիս ձեռքերդ քերթողի
Երկարես մրտած ու կոշտ ձեռքերու
Եւ աչքերդ երկնածալիս կարեկցութեամբ
Թափանցեն արիւմեծոր աչքերու մէջ
Եւ բարձրանա տանգրայններէն տուններուն
Եւ բախես դռներն որոնց ետեւ

Ամենասեւ քշուտութիւնը կը տիրէ միշտ
Եւ սպասես վաղորդայնի մը գուցէ
Արդարութեամբ արշալուստւած,
Դուրս որուն սիրտը խաչաւած երազներ միայն
ունեցաւ

Եւ արիւնեցաւ սիրտը դաւանանութեամբ:
Գիտե՞ս ամէն ինչ
Իր անսահման խորհուրդով ցուագին,
Ուրախութիւնը գիտես
Ոչ իր բացարձակ ծիրին տակ,
Այլ իր դառնութեամբ ամենապղտոր գինիներէն,
Եւ համբարը գիտես Յուդաներուն
Եւ հսկումները հոգեվարքի անվախման

Թախծներով

Եւ ժպտը կոշտին աչքերուն մէջ
Ինչպէ՞ք ցուրբ քանկագին գոհարներու,
Գիտես ծաղիկներուն շարժումը լոյսին տակ
Եւ բիւրեղներուն դարաւոր յօրինուածքը գաղտնի
Եւ աղունկներուն մուռնիչ ժայռերուն մէջ
Եւ արցունքները կարապետներուն վերաւոր
Սպասէ՛,

Մի՛ քողար որ դռները փակուին յանկարծ
Եւ ջանքեր շիջանին մրրիկներու ցառումէն.
Փեղի համար է որ պիտի հնչեն բիւրապատիկ
ամգամներ

Լուսահանդէս առաւօտներու ծննդանքը ոսկի.
Քեզի համար է որ աստղերու կրակներէն պիտի
Ամճրել խունկներուն տեղայ
Ու հովերու վարդին մէջ քու սրտիդ համար է որ
պիտի արիւնի

Արեւելք խորքաւառ

Եւ անհամար բուրվանքերու շարժումէն
Երկիրը պիտի բացուի աստուածընծայ
օրհնաւթիմով,

Եղբայր իմ տարփելի:
Տատարակներու ծածան պարանոցին շուրջ
Ճշմարիտ է որ օձերուն պարոյրները
գալարուեցան

Եւ ամեղութեամբ շուշանները միտացին
Երկինքն ի վեր

Ու սեւ հողերուն մէջ
Բանտարկուեցաւ մանկութիւնը յօշոտուած.
Ճշմարիտ է որ պարտէզներուն վրայ
Անվախնամօրէն ծծումք ու մոխիր քափեցան,
Եւ Ջարիքին յաղթանակը հոգեկուեցաւ ծագէ ի
ծագ.

Բայց դու չես կրնար քողով անպատասպար
Յրտասարսուտ Որբութիւնը հեծեծագին
Եւ մայրերուն բզքուած կողերէն դուրս
Անգթութեամբ դաշոյններուն արիւնիլը տեսնել:
Ա՛հ, մոռնէ՛ր ամգամ մը եւս
աստուածային գայրթոյքով

Ու ամբողջութեամբ յանձնած կոնսյը մագերուդ,
Մարդկութեամբ խղճին դէմ Ծառանայի՛ր
անյաղդողդ,

Արդար, վսեմ աւ վրիժառու:
Ահաւասիկ Առաւօտն է
Եւ դուն կը յայտնուիս մշուշապատ կամարներուն
տակ,

Բայց ինչո՞ւ ոտքերդ կը դեղեւին
Եւ աչքերդ մէջ արցունքն է լնացեր.
Ի գուր է յուսով:
Կեանքը Բուրդ էր այն ատեն միայն
Երբ յարեծութեանը պտակին համար
Երկիրն վրայ Ամեղութեամբ գարունները
կը ծաղկէին,

Եւ ամենաջինջ բիւրեղներուն մէջ կը պսպար
Գինին, գինի՛ն Ուրախութեամբ արեւներուն.
Մահը քափանցեց արիւնիդ եւ ջիգերուդ,
Բիւրեղուդ մէջէն սահեցաւ մինչեւ ծիրանեվառ
չերմութիւնը սրտիդ

Ու նեղեց ցայն Տիեզերքի սեղանին համար՝
Տարօրինակ պտուղի մը նման,
Ու մաքրաշող ձեռքերդ վերածեց
Աղօթներուն ամենէն գաղտնահոս քաղցրութեամբ:
ԱՐՄԵՆ ԵՐԿԱԹ

Գահերէ